

- mensen maken de stad -

WAT MAAKT WERKEN IN AMSTERDAM INSPIREREND EN LEUK?

12 mensen vertellen
over hun werk.

DE STYLIST

Jolanda Oskam

Ze gooide het roer om in 2015. Bij een reorganisatie van haar laatste werkgever greep ze haar kans: ze zei haar baan als marketingmanager vaarwel, en verhuisde kort erna naar de hoofdstad. Jolanda Oskam maakte van haar passie mode en styling haar beroep. ‘Over die beslissing heb ik lang nagedacht. Ik wist mezelf goed te kleden, maar had verder geen enkele ervaring. Ik kende ook niemand in het vakgebied. Toch trok ik de stoute schoenen aan en wilde me niet langer conformeren aan mijn omgeving: het was nu of nooit. Met heel veel doorzettingsvermogen en netwerken heb ik een plek in het wereldje veroverd. En dat ging met vallen en opstaan. Ik ben de beste, dat heb ik me altijd voorgehouden. Niet arrogant bedoeld, maar zonder die houding red je het niet. Mensen hebben mij een kans gegeven vanwege mijn lef en volharding.’

Ze duikt in kledingkasten en

shopt vooral topzakenvrouwen. ‘Wie ben jij, en hoe wil je jezelf presenteren, daar gaat het om. Met de juiste kleding laat je zien wie je van binnen bent. Voor ik advies geef, moet ik iemand eerst leren kennen en een vertrouwensband opbouwen. Ik kom op de intiemste plek in huis, de slaapkamer. Samen gaan we door de kleding, en daar komt soms een stukje emotie bij kijken. Een gevoel van onzekerheid of verdriet bijvoorbeeld. Kleding staat ook vaak voor een periode in je leven, die je wilt afsluiten. Dat ik mensen kan laten stralen, is het grootste compliment dat ik kan krijgen.’

Amsterdam is haar thuisbasis, the place to be, stelt ze.

‘Hier zit het vuur. In Amsterdam gaat het om zien en gezien worden. Alle belangrijke fashionevents zijn in deze stad. Op straat kom ik de hoofdredacteurs van *Elle*, *Vogue* of *Harper's Bazaar* tegen. De belangrijke pr-bureaus zitten hier; voor BN-ers en fotoshoots leen ik kleding bij ze. Inmiddels word ik ook zelf door

merken benaderd om kleding voor hen te dragen. Dat presenter ik dan weer op social media.’

In joggingbroek en zonder make-up de straat op zal ze niet snel doen, geeft ze toe. ‘Alleen naar de sportschool’, lacht ze. En benadrukt: ‘Het gaat erom hoe je iets draagt, niet per se om het prijskaartje.’ Haar ambities rijken ver. ‘Ik wil internationaal gaan werken, en een eigen tv-programma waarin ik mijn visie op styling kan geven. Dat programma komt er; ik weet het zeker.’

— **IE HERINNERING:** ‘De Dam met Tiener-toer.’

— **WINKEL:** ‘Studio NK; ik ben weg van de designs.’

— **PUBLIC SPACE:** ‘s Ochtends in het Vondelpark.’

— **SPORT:** ‘Ik train drie keer per week in de gym.’

DE KNUTSELAAR

Niels Wouters

The New York Times was destijds lyrisch over upcoming Noord. Hotel De Goudfazant was de eerste horecagelegenheid die daar zijn deuren opende in een leegstaande garage. Een succes vanaf dag één in het toen nog troosteloze Noord. Pionier Niels Wouters – ‘Moet je me noemen?’ – was nogal nuchter onder die lovende recensie over zijn werkgebied. Die nuchterheid heeft hij niet verloren. Bij het woord conceptbedenker moet-ie even slikken. Te veel credits, vindt hij. Met twee vroegere buurjongens uit een straat ergens in Brabant en ‘een echte Hollander’ heeft hij zomaar wat gedaan, zegt Wouters. Hij had al diverse studies, politicologie en industriële vormgeving, achter de rug en niets afgemaakt. En dat gold ook voor zijn maten. ‘Dan kun je niets anders dan de horeca in. Het enige vak waar je eigenlijk niks voor hoeft te kunnen; behalve hard werken.’

Wouters wilde na een aantal jaar horeca wel iets voor zichzelf, liep met zijn vrienden tegen de leegstaande garage op – ze vonden het wel lollig – en legde een verzoek voor een bestemmingswijziging bij het stadsdeel neer. Niet heel serieus. ‘In de stad zelf kreeg je toen nauwelijks iets voor elkaar, en tot onze verbazing hoorden we dezelfde week nog dat we in Noord konden beginnen. Ze waren zo aardig, dat we geen nee meer wilden zeggen.’ Met een klein budget verbouwden ze het hoognodige, kochten goedkope stoelen en tafels. Op de vijfde dag na de opening was het aantal bezoekers verdrievoudigd. Tweehonderd per avond, of meer, was al snel heel gewoon. ‘We werden

overrompeld door de drukte. Het heeft zeker 1,5 jaar geduurd, voor we van de schrik bekomen waren en de boel onder controle hadden.’

Anno 2018 werkt hij twee avonden per week in De Goudfazant in de bediening. Om feeling te houden met z'n gasten. Want nieuwe ideeën zelf uitvoeren, is veel leuker. Na De Goudfazant opende het viertal Café Modern, bioscoop FC Hyena, eveneens in Noord, en maakten ze een uitstapje naar Eindhoven met restaurant Radio Royaal. Het is niet zozeer de passie voor het horecavak als wel de vrijheid van het ondernemerschap wat trekt, geeft Wouters toe. En hij is gek van verbouwen en inrichten.

‘Alle vier hebben we tijd voor onze hobby's en klussen we graag. We maken alles zelf en hebben onze eigen werkplaats. Overdag is De

Goudfazant dicht. Die luxe geeft een enorme vrijheid.’

Succes is in grote mate ook een kwestie van geluk, stelt Wouters. ‘Een kwestie van beginnen op het juiste moment op de juiste plek, en zien waar het schip strand. De Goudfazant zijn we nooit vanuit een berekende visie begonnen. We zagen het meer als een leuk verbouwingsproject.’

— **IE HERINNERING:** ‘Rond mijn 14e ging ik naar Amsterdam mooie graffiti te bekijken.’

— **CAFÉ:** ‘De Binnenvisser.’

— **PUBLIC SPACE:** ‘Het Mercatorplein. Ik woon daar, en heb er een haat-liefdeverhouding mee.’

— **SPORT:** ‘Ik houd niet van sport.’

DE CHEF DE CUISINE

Alexander Ioannou

Sinne staat voor zintuig, gemoed, humeur. Een Zweedse naam voor een sterrenrestaurant die Franse en oosterse gerechten op een hoog verwenniveau serveert. En dat komt omdat chef Alexander Ioannou geboren en getogen is in Zweden. In Griekenland ontmoette hij twintig jaar geleden zijn vrouw Suzanne Sluijter. Zij was er op vakantie, hij had er als student Hogere Hotelschool een vakantiebaan. Ze waren *head over heels* in love. Even heeft het koppel het in Zweden geprobeerd, maar een reizend horecabestaan trok. Beiden scheepten in op een cruiseschip. 1,5 jaar bevoeren ze de Middellandse Zee, Grote Oceaan, Oostzee, Noorse Zee, Arctische Oceaan, en de wateren in Azië. Alexander werkte in de bediening; Suzanne als housekeeper.

Na hun varende bestaan stond Alexander in diverse restaurants achter het fornuis. Hij begon onderop als chef de partie, en eindigde als chef in een eigen restaurant met compagnons. Hij stapte uit die zaak in 2013. Tijd voor een eigen zaak met zijn vrouw Suzanne als gastvrouw. Sinne zag een paar maanden later het levenslicht. Op een plek die ze niet een-twee-drie zagen zitten. 'We moesten er even doorheen kijken, en hebben alles zelf verbouwd. Drie maanden later konden we open. Een eigen restaurant heb

ik altijd wel in mijn achterhoofd gehad, maar ik wilde eerst ervaring opdoen in alle facetten van het vak.'

Een klein jaar na de opening kreeg Sinne al een Michelinster. 'Totaal onverwacht. We hadden wel een uitnodiging voor de uitreiking gekregen, maar voor ons was het een gewone werkdag. We zaten bij de accountant en hadden nooit kunnen bedenken dat we serieus kans maakten op een ster. We waren net met ons restaurant begonnen. Op social media lazen we het nieuws en gingen uit ons dak. Natuurlijk zijn we hartstikke trots. We liepen al goed, maar nu moet je echt vier tot zes weken van tevoren een plekje in het weekend reserveren.'

Zijn smaak heeft hij in de loop der jaren ontwikkeld, zoals iedere chef-kok, merkt hij op. Ioannou kookt wat hij lekker vindt en zelf

graag op zijn bord ziet; maakt daarvan mooie creaties tegen een goede prijs-kwaliteitverhouding. 'De prijs is vanaf dag één nog steeds hetzelfde.' En alles begint bij het product, meent hij. Vlees komt zoveel mogelijk van een dubbeldoelkoe, een voormalige melkkoe; vis komt kraakvers uit de Noordzee. 'Als het product goed is, word ik daar blij van.'

— **1E HERINNERING:** 'Ons eerste huisje in West.'

— **WINKEL:** 'Linnick Patisserie. Beste taarten van Nederland.'

— **PUBLIC SPACE:** 'Westerpark.'

— **SPORT:** 'De Gymzaal in de Baarsjes.'

DE BOEKENWURM

Martin Berendse

Hij aasde al een tijdje op die baan. Studeerde vaak in de toen net geopende nieuwe openbare bibliotheek aan het Oosterdok. Een unieke plek volgens Martin Berendse. Met een schat aan werkervaring bij het Nationaal Archief bemachtigde hij vier jaar geleden zijn droombaan als directeur van de Openbare Bibliotheek Amsterdam (OBA). 'De bibliotheek is voor iedereen. Deze bibliotheek heeft het publiek van een groot station, en de rust, concentratie en toewijding van een huiskamer. Dagelijks komen hier vijfduizend mensen om te leren, werken, praten, luisteren en elkaar te ontmoeten. Ik praat geregeld met een bezoeker. "Ik heb het gevoel dat ik er mag zijn. Elke keer als ik hier ben, word ik een beetje opgetild", zei iemand laatst. Een geweldig compliment, en zo ervaar ik het zelf ook iedere morgen als ik hier naar binnen loop.'

Zelf ging hij met zijn kinderen op de fiets naar de bib in Noord.

Iedereen heeft het over het prachtige hoofdgebouw, maar onderschat de 26 kleinere vestigingen niet, benadrukt Berendse dan ook. Binnen niet al te lange tijd moet er voor alle kids op loopafstand een bibliotheek zijn. Een hoge ambitie, weet Berendse ook, maar die tien tot twintig extra vestigingen om dat doel te bereiken, gaat de OBA halen. En dat is geen onbegonnen missie, nu de kids van tegenwoordig minder lezen. 'Het gaat om leren, en dat kan op allerlei manieren, digitaal of praktisch met de handen, en daaraan dragen lokale instellingen en ondernemers hun steentje bij. We geven voorstellingen en workshops; maken poëzie op rap, bijvoorbeeld. Zo maken we de plek inspirerend en toegankelijk. Nieuwkomers vinden de bibliotheek nog te veel een huis van moeilijke boeken. 15 procent van de Amsterdammers is nog steeds ongeletterd; vrijwilligers helpen ze met de Nederlandse taal, en zo halen we ze toch binnen. We dagen Amsterdammers uit een heel leven lang te leren. En vergeten daarbij ook de ouderen niet. De bi-

bliotheek is voor hen een plek om de eenzaamheid te doorbreken, elkaar te ontmoeten en er te leren, iPad-less bijvoorbeeld.'

8 februari 1919 is een memorabele dag. Dan bestaat de OBA honderd jaar, en dat vieren ze met honderd dagen feest in de stad. Op de Zuidas zijn de plannen voor een bibliotheek van de toekomst, op technologie gedreven, dan al in een vergevorderd stadium. Een cadeau heeft Berendse al op zijn verlanglijstje: 'Voor iedereen een gratis lidmaatschap. De bibliotheek is een publieke voorziening. Dan moet je vanaf het 18e jaar geen betaaldrempel opwerpen!'

— **1E HERINNERING STAD:** 'Bezoek Tropenmuseum op de middelbare school.'

— **RESTAURANT:** 'Thúskomme, in Oost, het heeft een buurtfunctie.'

— **PUBLIC SPACE:** 'Naast de bibliotheek, de Albert Cuyp.'

— **SPORTEVENT:** 'Voetbalwedstrijden van mijn kinderen bij HBOK.'

DE AJACIED

Joop Leeuwendaal

Het *Ajax Clublied*. Het is miljoenen keren gedownload wereldwijd. Bij vele Amsterdammers bezorgde het lied kippenvel bij de huldigen van Ajax. De vertolker van dit lied, Joop Leeuwendaal, is er maar wat trots op dat hij voor tienduizenden supporters het lied meermaals heeft mogen zingen. Joop Leeuwendaal, ook bekend van het Jordanees nummer *Mijn Amsterdam*, het tv-programma *Bloed, Zweet en Tranen* en de campagne 'Uit Ervaring' tegen ouderenwerkloosheid, is al 45 jaar officieel een Ajacied in hart en nieren; onofficieel 59 jaar. Want als 2-jarig ventje ging hij in de wandelwagen al met zijn vader mee naar de wedstrijden. Ze vroegen hém voor het clublied, en niet de bekende René Froger of Peter Beense. 'In 2000 bestond Ajax honderd jaar. Met elkaar, uit alle geledingen van de club, hebben we een revue gemaakt op de muziek van onder meer Dolf de Vries. Drie dagen lang traden we op in een uitverkochte RAI. Op zondagavond na de laatste voorstelling vroeg Michael van Praag aan mij of ik het clublied opnieuw leven in wilde blazen. Ik hoefde er geen seconde over na te denken. De volgende morgen werd het lied opgenomen. Op speciale momenten zing ik het nummer op de middenstip; het

hele stadion zingt dan mee. Dat geeft zo'n gevoel van verbroedering. Ajax is een groot deel van mijn leven.'

Een leven dat begon in Amsterdam-Oost. Leeuwendaal voetbalde op straat. Wilde net als ieder getalenteerd straatvoetballertje profvoetballer worden, en kwam op zijn tiende bij de club. Best jong, want de KNVB hanteerde toen nog 12 als ondergrens, vertelt de gepassioneerde Ajacied. Die profcarrière is er nooit van gekomen. Hij speelde best goed, maar was niet de allerbeste, erkent hij. 'Bovendien zat Ajax in de jaren 60 en 70 in een glorieperiode met heel veel talent.'

Tot zijn 38e voetbalde Joop Leeuwendaal in diverse Ajaxteams, waaronder de Ajax-veteranen. 'Kom je boven de dertig dan is het niet meer leuk om tegen 18-jarigen te moeten voetballen. Op mijn 38e moest ik noodgedwongen stoppen wegens een zware blessure.' Leeuwendaal heeft zijn voetbaltalent daarna ingezet in de Ajax-jeugdopleiding als coach. Ze

noemen hem onofficieel 'Jopie', officieel 'coach'. 'Ik leer ze de normen en waarden van de club. Borst vooruit, kin omhoog. Laat zien dat je de beste bent en kunt winnen op een mooie manier. Dus niet tegen de scheids ageren en natrappen. En vooral, zorgen dat je plezier hebt. Speel je bij een topclub, dan word je snel zelfstandig. Bij Ajax zit je niet vrijblijvend. Het is keihard trainen.'

— **IE HERINNERING:** 'De Middenweg naar het oude Ajaxstadion.'

— **KROEG:** 'Café Papeneiland.'

— **PUBLIC SPACE:** 'Het Vondelpark.'

— **SPORTEVENT:** 'Ajax-AC Milaan in Wenen. We hebben toen de Champions League Finale gewonnen.'

DE RUWE DIAMANT

Debora Huisman-Leeser

Ze is net voor de tweede keer moeder geworden. En dan moet je als moeder en creatief directeur van Gassan Diamonds met een eigen juwelenlijn Choices by DL toch maar weer alle ballen in de lucht houden. Bij een persbijeenkomst voor de lancering van een nieuw juwelenmerk, bijvoorbeeld. 'Een uitzondering. Erna geniet ik nog lekker van mijn zwangerschapsverlof.'

Dat ze eens de creatieve zeggenschap zou krijgen in het bedrijf van vader Benno Leeser – familiebedrijf opgericht in 1945 – was niet echt de bedoeling. Als puber wilde ze vooral haar eigen weg vinden. Ze werkte op donderdag en zaterdag in de kledingzaken van haar opa, haalde haar propedeuse rechten – 'taaie lesstof' – en ging toch voor haar passie: mode. Op het Amsterdam Fashion Institute studeerde ze af met een vernieuwende sieradenlijn: juwelen met een verwisselbare kleursteen en een gouden rand, aan te passen aan je kleding en mood: Choices by DL. 'Ik wilde met een klapper afstuderen, iets waarvan ik de rest van mijn leven profijt zou hebben. In de mode hoefde ik het niet meer te zoeken: de concurrentie was moordend met al die onlinefashionbedrijven. Met het ontwerpen van een sieradenlijn kon ik mode inbrengen bij Gassan.' Dat plan hield ze nog even voor zichzelf. De samples liet Debora niet vervaardigen bij haar vader. De kunststof ringen liet ze door een autospuiterij goud spuiten. 'Ik wilde

bewijzen dat ik het op eigen kracht kon.'

Anno 2018 bestaat Choices by DL 10 jaar, en worden de sieraden wereldwijd verkocht. Ze ontwerpt nog steeds. En bewaakt dat stuk. 'Ontwerpen heeft mijn passie. Het gevaar is dat het erbij inschiet als je een bedrijf leidt.' En dat doet ze samen met haar vader en broer. Haar man – hij stond eens in haar favoriete top 5-jongenslijstje op de basisschool – en schoonzus werken ook in de zaak. 'Mijn man werkt op een andere locatie. Leuk, want dan heb je elkaar 's avonds ook nog iets nieuws te vertellen. Mijn broer en ik hebben beide 10 procent van de aandelen. Over een paar jaar nemen we het bedrijf over.'

Na tien jaar kent ze alle ins en outs. 'Op het AMFI leer je niks over een productieproces, bijvoor-

beeld, of niet voldoende over marketing. Dat heb ik echt met vallen en opstaan in de praktijk geleerd. Mijn sieradenlijn groeit gestaag verder en onderscheidt zich. Klanten van Gucci op de P.C. Hoofdstraat lopen bij ons naar binnen voor mijn ring. Dat maakt mij blij.'

— **IE HERINNERING:** 'De zolderkamer van mijn middelbareschoolvriendin op de Brouwersgracht. Na het uitgaan keken we naar al die lichtjes.'

— **WINKEL:** 'Sandro P.C. Hoofdstraat.'

— **PUBLIC SPACE:** 'Coffee Company in de Beethovenstraat.'

— **SPORT:** 'Vélo Cycle Studio: fietsen op muziek.'

DE LISTING ACCOUNTMANAGER
Anneke Hoijtink

Ze studeerde International Economics and Finance aan de Universiteit van Tilburg en had daarna de weg naar het bedrijfsleven al snel gevonden. Sinds kort werkt Anneke Hoijtink bij Euronext, de toonaangevende pan-Europese beurs in de Eurozone, als accountmanager Listing Euronext Amsterdam. Daarvoor werkte ze als Investor Relations Manager bij het beursgenoteerde Vastned en BinckBank. Nu is ze, als onderdeel van het Listingteam, verantwoordelijk voor de relaties met beursgenoteerde bedrijven.

Bedrijven informeren over en begeleiden bij een beursnotering is een van haar kernactiviteiten. 'Bedrijven in ontwikkeling zijn continu op zoek naar kapitaal om hun groei te financieren. Als beurs bieden wij een alternatief voor bijvoorbeeld een lening bij de bank of privatekapitaal. De kern van onze functie als beurs is dan ook kapitaal verschaffen aan bedrijven voor hun verdere ontwikkeling en groei. Onze beurs biedt in feite een platform waar investeerders en uitgevende instellingen elkaar vinden, een soort markt waar vraag en aanbod samenkomt.' Bij Euronext benadert Hoijtink ook jonge snelgroeiende techbedrijven, die binnen drie tot vijf jaar een beursnotering kunnen overwegen. 'Euronext heeft voor deze bedrijven het pan-Europese programma TechShare opgezet om ze naar die eventuele beursnotering te begeleiden. Het programma is een unicum binnen Europa. Nederland, en ook Amsterdam zit vol met jonge succesvolle techondernemers. Lightyear is zo'n bedrijf; ze maken de eerste solar-based auto. Zo inspirerend.'

07

Zes jaar geleden is Hoijtink naar Amsterdam verhuisd. Nu ze er eenmaal werkte, wilde ze er ook wonen. 'Toen ik eenmaal de pracht van de grachten had gezien, was ik verkocht. De stad is werelds en een dorp tegelijk. Ik pak ook zoveel mogelijk de fiets naar het werk; van West naar het centrum via de grachten. Een prachtige route. Het is overigens wel bijna onmogelijk om met de auto de stad in en uit te komen.'

Wat haar werk ook zo bijzonder maakt, is de authentieke werkomgeving: de historie van het beursgebouw in hartje centrum. 'De Amsterdamse beurs staat met meer dan vierhonderd jaar geschiedenis bekend als de oudste beurs ter wereld. Natuurlijk is er door de jaren heen veel veranderd. Zo gingen we begin eenentwintigste eeuw volledig over op de schermhandel. Voorheen vond er nog fysieke

handel plaats. Sinds de digitalisering kan er bijvoorbeeld in veel grotere volumes gehandeld worden. Om nog maar niet te spreken van de snelheid waarin dat gaat. Toch ademt het gebouw nog die rijke historie en houden we bepaalde tradities in ere, zoals de gongceremonie bij de opening van de beurshandel. Deze traditie biedt een mooie gelegenheid om mijn klanten te mogen verwelkomen en letterlijk een podium te geven.'

— **1E HERINNERING:** 'De grachten en Rijksmuseum.'

— **FAVORIETE WINKEL:** 'Schoenenwinkel Daniele Dentici.'

— **PUBLIC SPACE:** 'Het Vondelpark. 's Ochtends loop ik er hard.'

— **SPORTEVENT:** 'Halve Marathon.'

08

DE SPORTIEVE ONDERNEMER
Arnoud Lips

Hij studeerde economie, werkte als journalist voor Het Parool en de tv-zenders AT5, Eurosport, Sport 1, en was sportanalist voor Business News Radio. De journalistiek heeft Arnoud Lips grotendeels vaarwel gezegd. Tegenwoordig onderneemt hij in de sport, want sport zit in al zijn vezels. Lips organiseert internationale toernooien met zijn bedrijf Amsterdam Games en bestiert ernaast met zijn bedrijf BalAcademy voetbalkampen en een voetbalschool. Aan de wieg van al zijn sportactiviteiten stond het succesvolle Under 19 voetbaltoernooi Copa Amsterdam. Topclubs als Ajax, FC Barcelona, Chelsea FC, Juventus, Borussia Dortmund, Tottenham Hotspur en Real Madrid maakten jaarlijks hun opwachting op de Copa Amsterdam. In 2015 was de laatste editie van dit roemruchte voetbaltoernooi.

Jeugdvoetbalkampen organiseerde Lips bij het Betaald Voetbal Clubs door het hele land. Nu zoekt hij het dichterbij huis, in en

rondom Amsterdam. 'Die kampen zijn echt geweldig om te doen; de sfeer is altijd uitgelaten en uitbundig. Iedereen deelt diezelfde passie voor voetbal. Aan ons om dat in goede banen te leiden en ieder kind op zijn/haar eigen niveau progressie te laten boeken. Altijd met een lach, want zonder plezier in het spel wordt je nooit een goede voetballer. Soms zou ik willen dat ik weer jong was en aan onze eigen kampen kon deelnemen.' Tegenwoordig organiseert Lips ook kampen op Blijburg waar ze een eigen kunstgrasveld en het strand tot hun beschikking hebben. 'Op verschillende ondergronden spelen is goed voor de spelontwikkeling van kinderen.'

Lips werkt uitsluitend met gediplomeerde en gedreven trainers, liefst met een achtergrond in het onderwijs. De Voetbalschool, die in mei 2018 van start ging, is bedoeld voor kids van 5 tot en met 18 jaar die graag extra willen trainen en aan hun skills werken. 'We zijn begonnen met trainingen op de zondag, maar zijn van plan om die uit te breiden naar doordeweekse dagen. Het is natuurlijk geweldig dat er zo

veel animo voor is. Kinderen die aan onze voetbalschool deelnemen zijn intrinsiek gemotiveerd om beter te worden. En dan gaan ze niet met stappen, maar met sprongen tegelijk vooruit.'

Inmiddels richt Lips zijn pijlen als ondernemer ook op de digitale wereld. Start-up Enterprise zorgt ervoor dat iedereen een eigen kanaal kan beginnen. 'Je beheert content en filmpjes in jouw eigen digitale omgeving, en wordt niet omgeleid naar YouTube. Via dit kanaal kun je ook veel eenvoudiger met je fans of klanten communiceren dan bijvoorbeeld op Facebook, waar veel van de geplaatste berichten een groot deel van de achterban vaak niet bereikt. DJ Armin van Buuren is een van onze klanten.'

— **1E HERINNERING:** 'Met mijn vader naar de Indische toko in De Pijp.'

— **WINKEL:** 'Smit-Cruyff, op de Elandsgracht.'

— **PUBLIC SPACE:** 'Ijburg.'

— **SPORT:** 'Open Tennistoernooi Ijburg.'

09

DE BLOGGER

Carolina van Dorenmalen

Vanaf de middelbare school joede ze met haar gewicht. Carolina van Dorenmalen had een haat-liefde-verhouding met eten. Ze probeerde ieder dieet, shake, pilletje en appelazijn, maar zonder resultaat. Na een verbroken relatie – en tijd over – besloot ze met haar room-mate tijdens haar universitaire masterstudie Business Administration en minor ondernemerschap het roer om te gooien. Samen betaalden ze een personal trainer, en lieten ze de ongezonde snacks staan. Carolina viel 15 kilo af. Naast haar traineeship bij HP startte ze out of the blue met foodie-ness.com. Met social media had ze eigenlijk niets. ‘Op de sport-school vroeg iedereen naar tips, en hoe ik het voor elkaar had gekregen zoveel af te vallen. Ik motiveerde anderen. Iedereen die overgewicht heeft, wil weten wat jouw geheim voor een gezond en goed lijf is. Een vriendin blogde al over mode en adviseerde me een blog over eten,

sporten en gezondheid te maken. Op Google heb ik gekeken, hoe ik mijn eerste post op Instagram moest zetten. Vroeger vond ik het vreselijk om foto’s van mezelf te maken. Nu heb ik wekelijks een fotoshoot.’ En dat is nu vier jaar geleden. Ze heeft 112.000 volgers op Instagram en zo’n 3500 abonnees op haar YouTube-kanaal, is een prijswinnende blogger, bedrijven doen zaken met haar en bieden mooie contracten aan. Carolina verdient met haar eigen content. Ernaast coacht en helpt ze mensen diezelfde gezonde levensstijl te bereiken, en is ze bij 100% NL te horen. ‘Geen dag is hetzelfde. Wat leuk, denk ik nog steeds iedere dag. Ik houd ervan om meerdere ballen in de lucht te houden.’ Bij Foodie-ness.com werken zes meiden. Een ijzersterk team, en zo heeft Carolina haar handen en energie vrij, voor de dingen die ze het leukst vindt. Waar ze echt goed in is: acquisitie en sales. En hoe die werkweek eruitziet? ‘Contact met klanten en sponsors. Twee keer

per week maak ik een blog voor de site en video’s voor YouTube. Een keer per week maken we foto’s van de gerechten, en op donderdags sta ik zelf voor de camera. Já, een stuk zelfverzekerder dan vroeger... En dan is er ook nog wel ergens een event, meeting of feestje en sport ik drie keer per week.’ De gerechten bedenkt Carolina veelal zelf. Creëren en koken geeft haar ontspanning. Het decor van haar nieuwe boek Geluksfactor 10 is haar eigen keuken in Amsterdam-Oost! ‘Mijn keuken was soms één grote chaos, maar het boek is zo mooi geworden!’

— **IE HERINNERING:** ‘Hotel Manor. Vroeger stond er een ziekenhuis. Ik ben daar geboren, en fiets er iedere dag langs.’

— **WINKEL OF RESTAURANT:** ‘De Drie Grea-fjes. Ik houd van taart, taart, taart!’

— **PUBLIC SPACE:** ‘Oosterpark.’

— **SPORT:** ‘High studios. Voor mij meer dan sporten. Het is ook een ontmoetingsplek.’

10

DE ARCHITECT

Hedwig Heinsman

Architect Hedwig Heinsman, medeoprichter van DUS Architects en creatief directeur van 3D-printbedrijf Aectual groeide op in Lelystad. Die nieuwe stad inspireerde haar om bouwkunde aan de TU Delft te studeren. Ze studeerde cum laude af. ‘Als puber dacht ik al: iemand heeft deze stad vanaf de grond bedacht. Dat je je leefomgeving blijkbaar kunt vormgeven, maakte een enorme creativiteit los.’ Dat ze twintig jaar later tegelijkertijd met Barack Obama een award in ontvangst mocht nemen – hij een overkoepelende prijs voor zijn klimaatdoelstellingen; zij een duurzaamheidsprijs voor innovatief 3D-printonderzoek – had ze als puber niet bedacht. Door het gebruik

van bio- en afvalplastic in combinatie met 3D printen, bracht het team van DUS Architects een circulaire manier van architectuur onder de aandacht. En nu verovert ze met ‘haar’ bedrijf de wereld. En dat begon allemaal met een eigen projectje. ‘Ter afwisseling van de langdurige bouwprojecten spraken we af, tussen-door iets voor onszelf te ontwikkelen. Iets wat relatief snel gerealiseerd was.’ Alle drie de oprichters waren gefascineerd door 3D-printers. ‘Kleintjes hadden we al op kantoor staan, maar geen grote. Op basis van dat experiment is een heel nieuw printbedrijf ontstaan en verkopen we op maat geprinte bouwelementen in grote aantallen. In een dag tijd kun je van klein schetsje naar een prototype gaan. Via Aectual, het digitale platform, is het heel makkelijk om op

maat gemaakte 3D-bouwproducten mondiaal te leveren.’ Als architect kijkt ze naar de hele keten: het digitaal ontwerpen, printen en de installatie, en daar onderscheidt DUS Architects en Aectual zich mee. Samen hebben ze alles in huis. Heinsman vliegt hele wereld over en enthousiasmeert de internationale bouwwereld, die 3D-geprinte vloeren, trappen en gevels al toepast in de traditionele bouw. Door haar verhaal haalt ze pilots en onderzoeken binnen. De krapte op de woningmarkt, bijvoorbeeld, kun je tijdelijk heel goed oplossen met 3D printen. ‘Je kunt bijvoorbeeld de regelgeving omzeilen door voor een bepaalde tijd compacte flexibele units neer te zetten. Erna versnipper je ze en hergebruik je het printmateriaal. Lichtgewicht bouwen, is ook een optie. Denk dan aan bestaande gebouwen met platte daken of parkeergarages waarop je geprinte units stapelt.’ Medio volgend jaar breiden ze de productie uit naar het Midden-Oosten, Amerika en Brabant. Ze brengen hun techniek naar andere bouwers. ‘Zo kunnen we sneller, nieuwe markten bedienen. Nu vershippen we alles vanuit Amsterdam. Het is nog fijner als je een shoppingmall in Dubai lokaal van 3D-onderdelen kunt voorzien. (Lachend) Een nieuw projectje zoals onze eerste 3D-printer zit er niet in. Aectual houdt ons de rest van ons leven bezig.’

— **IE HERINNERING:** ‘Het Damrak. In 1988 ging ik met mijn ouders en zusje met de eerste trein vanuit Lelystad naar Amsterdam.’

— **WINKEL:** ‘Architectura & Natura.’

— **PUBLIC SPACE:** ‘Het Westerpark.’

— **SPORTEVENT:** ‘De privévoetbalcompetitie Grote Bitterballentoernooi.’

DE MUSEUMDIRECTEUR
Judikje Kiers

Waar heeft ze niet haar culturele stempel in Amsterdam gedrukt, denk je als je het cv van museumdirecteur Judikje Kiers leest. – Iets te veel credits, vindt ze zelf. Sinds twee jaar is ze directeur bij het Amsterdam Museum, grenzend aan de drukke Kalverstraat, en het Museum Willet-Holthuysen en het Cromhouthuis. Daarvoor werkte Kiers als wetenschappelijk medewerker educatie bij het Frans Hals Museum en het Rijksmuseum. Ze was directeur van Museum Ons' Lieve Heer op Solder en het Bijbels Museum. Ze is lid van de adviesraad voor de restauratie van de Gouden Koets (ooit een geschenk van de inwoners van Amsterdam aan koningin Wilhelmina) en lid van de stuurgroep die toezicht houdt op de restauratie van de wereldberoemde Nachtwacht, topstuk uit de collectie van de stad Amsterdam. Deze laatste restauratie haalt het wereldnieuws, en is voor het oog van het publiek te zien. Een primeurtje.

Kiers studeerde kunstgeschiedenis en architectuur en liep stage bij het Rijksmuseum. Liefde op het eerste gezicht. 'Dat ik later in een museum wilde werken, wist ik meteen. Ik wilde mensen enthousiasmeren door het geven van aantrek-

11

kelijke rondleidingen, educatie en wisselende tentoonstellingen.'

Bij Ons' Lieve Heer op Solder verging het haar net zo. Deze toen nog verborgen parel – huis met op zolder een kerkje – raakte haar hart. 'Het is zo'n verstilde warme historische plek. Er lagen kansen.' Na een verbouwing en uitbreiding in het pand ernaast wist Kiers het bezoekersaantal te verdubbelen. En dat succes ontging de raad van toezicht van het Amsterdam Museum niet. Of ze de toenmalige directeur Spies wilde opvolgen met eveneens een grote missie. Een toplocatie voor het Amsterdam Museum met kunst en geschiedenis over en van Amsterdam vinden. Het museum in het monumentale voormalige Burgerweeshuis groeide uit zijn jasje, is een doolhof en niet rolstoelvriendelijk. Kiers blijft waar ze zit, weet ze 2,5 jaar later. Het pand wordt naar haar stellige verwachting onderhanden genomen. De kunst en tentoonstellingen in het museum worden verdeeld over de stad en het huidige pand. Een kwestie van krachten bundelen met onder meer de Openbare Bibliotheek

Amsterdam, de Hermitage en organisaties in Zuidoost en Nieuw-West. 'Ons pand heeft zo veel historie, en dat moeten we behouden voor het Amsterdam Museum. Ik heb een deadline: 2025, want Amsterdam bestaat dan 750 jaar.' Kiers is trots dat ze deel uitmaakt van het internationale culturele Amsterdam. 'De geschiedenis is zo voelbaar. Zelfs in drukke winkelstraten zie je prachtige monumentale gevels. De architectuur is van ongelooflijke, hoge kwaliteit. En, we hebben een rijkdom aan musea: de grote bekende en die kleine verborgen pareltjes. Deze mix maakt ons als museumstad aantrekkelijk.'

— **IE HERINNERING:** 'Met mijn ouders De Nachtwacht kijken in het Rijksmuseum.'

— **RESTAURANT:** 'De Lobby Nesplein.'

— **PUBLIC SPACE:** 'Het Begijnhof, naast het Amsterdam Museum.'

Sport: 'Roeien op de Amstel.'

DE ZUIDASDOMINEE
Ruben van Zwieten

Dat er op de Zuidas een huis van ontmoeting moest komen, wist dominee en ondernemer Ruben van Zwieten direct. De Zuidas: Amerikaans ogende skyline. Zakenlui strak in pak, veelal gehaast met de blik naar de grond gericht. Toen nog zonder een plek van bezinning. 'Een perfecte locatie dus, om een centrum neer te zetten. Een plek waar je even kunt ontsnappen aan het jachtige leven waar alles om geld verdienen draait. Je verliest zo makkelijk de menselijke maat uit het oog. In De Nieuwe Poort kun je lekker eten en van kunst en muziek genieten. Mensen ontmoeten...'

Bij De Nieuwe Poort krijgen mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt een kans. 'Ze worden opgeleid in de keuken of bediening en tellen weer mee in de maatschappij. Kunnen hun talenten ontwikkelen. Ceo's van grote bedrijven als DSM of Philips, die in het begin misschien vreemd tegen ons aankeken, omarmen De Nieuwe Poort. Ze lunchen hier of huren een vergaderruimte. We zijn onderscheidend door ons personeel en uiteraard het eten. Bij de Nieuwe Poort brengen we twee werelden bij elkaar.'

Als student theologie en rechten had Van Zwieten – door de media gezien als een van de invloedrijkste mensen van deze tijd – al een succesvolle onderneming.

En ja, met dat ondernemers-talent en zijn maatschappelijke missie verdient hij geld. Ook in Rotterdam vind je een vestiging van De Nieuwe Poort, en vers uit zijn koker: zijn bezinningshotel El Nuevo Puerto in Valencia. 'Vermoeide Amsterdammers of Rotterdammers kunnen in Spanje drie

12

dagen op zoek naar hun ankers. In het hotel werken bootvluchtelingen die Italië niet hebben gehaald.'

Dat je bij de 'EO-familie' als christelijk geestelijk leider bij wijze van spreken een Moeder Theresa moet zijn en anders weggezet wordt als een graaier, het zwartwitdenken van de conservatieve gelovigen, fascineert Van Zwieten. Vind-ie ook wel een beetje hypocriet. In interviews steekt hij niet onder stoelen of banken dat hij wel van een stukje luxe en snuffjes – belt met de Apple Watch – houdt. 'Het één staat niet los van het ander. Geld is een middel om dingen voor elkaar te krijgen. Iets waarmee ik maatschappelijke doelstellingen realiseer en ze kan vermenigvuldigen.'

Van Zwieten kleurt met zijn initiatieven de maatschappij een beetje mooier. Leefbaarder. Broe-

derschap is zijn religieuze overtuiging. Daar 'red' je de wereld mee. 'Zieltjes winnen is niet van deze tijd, dat kun je ook nergens in de Bijbel terugvinden', zegt hij. Bij De Nieuwe Poort gaat het om verbinden. 'Mensen met diverse achtergronden ontmoeten elkaar en kunnen vrij debatteren, ongeacht geloof of afkomst. Bij de Nieuwe Poort inspireren we elkaar.'

— **IE HERINNERING:** 'Met mijn ouders mee naar de AutoRAI.'

Winkel: 'Linnaeus Boekhandel. Geweldig dat die oudere winkels er nog zijn.'

— **PUBLIC SPACE:** 'Paleis op de Dam, pal naast de kerk, is een godswonder.'

— **SPORTEVENT:** 'Nieuwe Poort Straatvoetbaltoernooi: gemengde teams van bankdirecteuren en jongeren uit Slotervaart voetballen in één team.'